

(dit verhaal is mogelijk gemaakt door een gulle gift van Giessen Schoenmode in Wehl).

De meeste ouders zullen het wel herkennen: je kind heeft zijn nieuwe schoenen nog maar net of ze zijn alweer te klein. Of ze zijn alweer kapot. Net als eten, is het schoeisel van je kind zo'n steeds terugkerend ding.

Mijn kids hebben al niet veel en goede schoenen zijn al helemaal uniek. Slippers waarvan de hak finaal is doorgesleten, of maar 1 schoen dragen omdat de andere kapot is, je komt hier de vreemdste uitdossingen aan de voeten tegen!

Schoenen zijn belangrijk voor school en voor de kerk. Dus goed schoeisel was meer dan welkom. Er zijn half mei drie grote dozen met gloednieuwe schoenen verscheept naar Ghana. Het was een actie van Giessen Schoenmode om mij aan die schoenen te helpen.

Maten waren een raadsel, dus heb ik zo'n voetenmeter mee mogen nemen. Nou, dat was toch wel iets heel bijzonders! De kids vonden het reuze interessant om zich de maat te laten meten en al gauw had ik wel tien assistentjes. Dat blijf ik geweldig vinden, hoe behulpzaam ze zijn als ik iets gedaan wil krijgen. En zij zijn erg blij met mijn lach, een complimentje, een high five of een aai over de bol.

De maat opnemen

alsof ik nooit anders doe ...

Met een lijst met nauwkeurige maten, was ik klaar voor de aankomst van de dozen. Ik wist dat ze op dezelfde dag als ik in Ghana waren aangekomen, maar voordat zo'n schip dan gelost is en de spullen in het pakhuis zijn om vervolgens op de Metromassbus gezet te worden, ging er wel even tijd voorbij. Het werd me iedere dag gevraagd: mam, komen de dozen met schoenen vandaag? En toen ze er eenmaal waren: wanneer ga je ze uitdelen?

Tja, er werd met veel ongeduld en spanning op de schoenen gewacht hier in Krachi.

Ik heb geleerd van andere momenten dat ik spullen aan mijn kids uitdeelde, dus ik wilde goed voorbereid zijn. Welke schoenen en maten zitten er in de dozen en wat ga ik aan wie geven? Ik verkijk me namelijk altijd weer op de chaos die ontstaat als ik iets uit te delen heb. Of het nu zeep is, of ondergoed of koekjes, voor mijn gevoel breekt de pleuris gewoon altijd uit.

Maar eerst was daar een onaangename verrassing: ergens tussen het laden van de boot en het moment dat de spullen in Krachi aankwamen, had iemand flink zijn best gedaan: ik miste 7 paar schoenen en een voetbal (dat weet ik tenminste zeker). Ik heb wel vaker gehoord dat er bij controles spullen uit pakketten worden gehaald. Nou, blijkbaar heeft iemand dit keer bij mij een slag geslagen. Ik baalde er enorm van, maar besloot dat het de pret voor nu niet mocht drukken.

Het leek me verstandig om in het kantoortje van de headmaster van de school te gaan zitten. Dat heeft een deur die op slot kan en ligt ver genoeg weg van de opvanghuizen om niet steeds gestoord te worden door mijn kids. Met het denkwerk was niets mis, maar de praktische uitvoering had toch te lijden onder de nieuwsgierigheid van een stel kids. Ze waren

niet weg te slaan bij het kantoortje en als het even kon, probeerden ze door het raam te gluren.

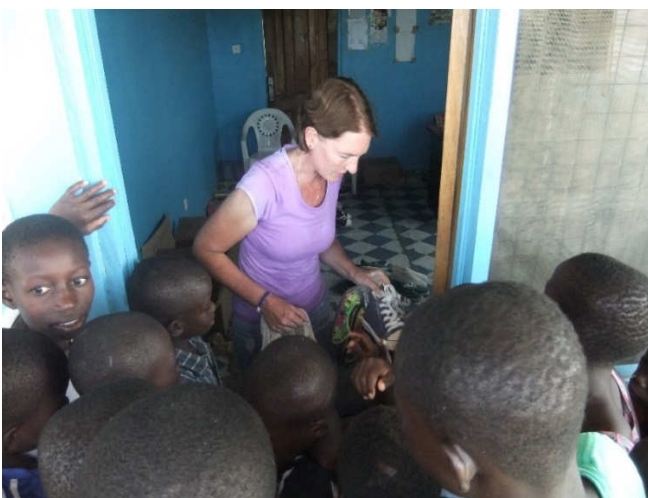
Het heeft me de nodige uurtjes gekost om de puzzel rond te krijgen, maar uiteindelijk had ik helder wie welke schoenen zou krijgen.

Of ze nu jong zijn of al ouder, als mama Patrice (of wie dan ook) iets uit te delen heeft, wordt iedereen opgewonden en staat het liefste vooraan. Dus toen ik zover was om de schoenen uit te delen, ontstond er een ware stormloop op het kantoortje van de headmaster. Dan hoef je maar 1 keer te roepen en staan er dus 61 (hertelling!!!) sweeties vol verwachting voor mijn neus!

Dringen geblazen

Het was heel hard werken om de boel in goede banen te leiden. Je hebt natuurlijk altijd voorkruipers, bemoeiallen en slechte luisteraars. En dan die gespannen snoetjes van met name de jongere kids of ik hun naam De opwinding was groot, maar de blijdschap ook!

Uitdelen aan een opgewonden groep kids is echt hard werken!

New Samuel helemaal gelukkig met zijn schoenen

En zodra je jouw schoenen had ontvangen, kon het passen beginnen. Er moesten natuurlijk veters geregen worden en als de ontvanger het zelf niet vlot genoeg voor elkaar kreeg, werd het met een kreet van ergernis door een omstander gedaan.

En passen maar...

Het enige dingetje waar ik geen rekening mee had gehouden, is dat Afrikaanse kindervoeten toch wel breder zijn dan Europese voeten. Dus kwamen de eerste (oudere) kids terug met de mededeling dat de schoen knelde. Gelukkig had ik meer schoenen dan kids, dus konden we die schoenen omruilen. Uiteindelijk is het hebben van een paar passende schoenen voor hun belangrijker dan het hebben van de stoerste schoenen!

Wat schoenen op een rijtje

Met uitzondering van de drie jongens met maat 43 en 44, heeft iedereen nieuwe schoenen gekregen. Alsof de storm was uitgeraasd, keerde de rust weer terug. Mij kon je bij elkaar vegen, maar die blije gezichten maken alles goed!

Met heel veel dank aan Giessen Schoenmode. Geweldig, mensen!!!

Bertha met haar aardbeiengympen